

PETŐCZ ANDRÁS

Ilyen a nap – szívdobogás

Szívdobogásra ébredek, izzadtan, mondják, hogy *ez nem a legjobb*, mindennek előjele lehet, *ki tudja, minek*, mondják ezt is, *hogy majd valamikor*, hajnalban kelek, vár a munka, gépelem bele a világba, ami a feladatom, nehogy azt higgye bárki is, hogy nincs feladatom, nagyon is van, a *gépelés-bele-a-világba* a feladatom, ez most az a tevékenység, ami jelenthet valami életet, valamit, amiért érdemes felkelni hajnalban.

Szívdobogásod miatt vagy annyira izzadt, mondja valaki, igazat adok neki, nem vitatkozom, addig jó, persze, amíg van szívdobogás, *hajnali szívdobogásom add meg nekem ma*, suttogom, iróniának ezt nem mondanám, csak egyszerű imának, lehet-e manapság imádkozni, *az ima segít-e bármiben?*, kérdezem, és nem tudok választ adni, nem is akarok, vagyok-e elég bátor ahhoz, hogy magamat olyannak mondjam, amilyen valójában vagyok, tétova imádkozó.

Szívdobogás? – ezt kérdezi tőlem a háziorvos, amikor nyugtatókat ír, és mozgást javasol, *járjon úszni*, mondja, meglehetősen neutrális velem, nem mutat érzelmeket, persze, miért is tenné, én sem mutatok érzelmeket még saját magammal kapcsolatban sem, nincsenek érzelmeim, és különösebb vágyaim sincsenek, inkább emlékezés van, *sok mindent másképpen*, az lenne a jó, ha *újra lehetne másképpen szinte mindent*, hogy ne így, és ne szívdobogás, csak öröm legyen, meg mosoly.

Messziről közelre

Újabb szavakat kellene mondani, ismeretlen szavakat, mondod, elbeszélünk egymás mellett, és itt, körülöttünk is minden olyan unalmas már, nem akarom tovább elviselni, mondod, elmegyek innen, valami távoli táj, ami befogad, tengerpart, szél, sziklák meg hullámok, minden eltűnik majd, ami itt!, nem emlékszem akkor majd semmire, és jó lesz, mondod, bőröndbe csomagolsz ruhát, könyvet, gyógyszereket, a hajszárítót is beteszed, mindennapi kenyér!, suttogod,

elmenni, elmenni, elmenni végleg, hogy ne kelljen többet szembesülni mindazzal, ami van, főleg azzal, ami van, a nem is tudom, mivel, igen, hogy ne kelljen ezentúl bármire is szorongva, de nem, ez így nem pontos, nem tudod, miért és hova, csak el, csak innen el, hogy aztán majd vissza, igen, hogy egyszer vissza, de mosolyogva és jókedvűen, a győztesek örömeivel, igen, egyszer majd vissza, ha van még vissza, ha lehet vissza, a honnanból a hovába, ide, messziről közelre.

Kiabál a Duna

A cipője, a Duna-parton?, kérdezi, és aztán elhallgat. Ottmaradt. Otthagytam, válaszolja, nagyon is zavartan.

Alighogy levegővétél. Valami előtt.

Nem szabad, az nem lehet!, mondogatja, miközben minden mozdulata arról beszél, hogy nagyon is.

Valami levegővétel, hogy
ne történjen meg, ami megtörtént.

Ami van, az nincs és nem volt,
mondja megint, és közben
ösztönösen a szemét is lehunyja,
a valóságot így is eltagadni.

Csak a levegő hiánya,
ami van, végül.

Majdhogynem üres a rakpart.
Szemben a Vár. Meg a Gellért-hegy.
Ez is Budapest, gondolja magában,
és mintha szívéből rohanna tova:

kiabál a Duna.